

INSIDE

Michel van Egmond
& Jan Hillenius

Inside

Voetbal Inside © 2018 RTL Nederland bv
© Michel van Egmond & Jan Hillenius
© Omslagfoto: Pim Ras
Omslagontwerp: Loudmouth, Utrecht
Typografie: Peter de Lange

ISBN 978 90 488 4662 7
ISBN 978 90 488 4663 4 (e-book)
NUR 489

www.voetbalinside.nl

www.overamstel.com

OVERAMSTEL
uitgevers

Voetbal Inside is een imprint van Overamstel uitgevers bv

Alle rechten voorbehouden.

Niets uit deze uitgave mag worden veeleelvoudigd en/of openbaar gemaakt door middel van druk, fotokopie, microfilm of op welke wijze ook, zonder voorafgaande schriftelijke toestemming van de uitgever.

'Er gebeuren hier weer zulke vreemde dingen, jullie zouden er gemakkelijk een tweede boek over kunnen schrijven.'

Marco 'directeurtje' Louwerens

Hilversum, januari 2017

VOORWOORD

Dat Michel van Egmond en Jan Hillenius ooit samen een boek zouden schrijven stond in de sterren geschreven. Sterker: voor u ligt alweer boek nummer twee van het duo.

Over gedeelde smart: beiden zwoegden een flink deel van hun werkende leven in de loopgraven van Nederlands meest spraakmakende talkshow. De verhalen waar ze mee thuiskwamen waren zo ongeloofwaardig dat het eigenlijk geen zin had om ze te vertellen, maar vergeten konden ze die ook niet. Gelukkig houdt Hillenius een dagboek bij en klopt hij iedere keer als hij weer een paar schriftjes vol heeft aan bij zijn oude strijdmakker Van Egmond, die inmiddels furore heeft gemaakt als 'boekjesschrijver', zoals ze een bestsellerauteur bij *Voetbal Inside* plachten te noemen.

Alles wat u zo gaat lezen, hoe belachelijk ook, is echt gebeurd. Toen Michel van Egmond mij vroeg om het voorwoord te schrijven en ik vroeg of hij 'de klopper erin ging gooien', schudde hij het hoofd. Nee, dit was nou bij uitstek zo'n project waarbij de fantasie het aflegt tegen de werkelijkheid.

De hoofdrolspelers van dit boek kent u, maar wie zijn Michel van Egmond en Jan Hillenius?

Michel was en Jan is eindredacteur bij het programma, dat inmiddels *Voetbal Inside* heet. Een baan waarvoor je over bepaalde karaktereigenschappen moet beschikken. Een groot ego is geen pre. Hillenius en Van Egmond hebben het ‘jezelf wegcijferen’ tot kunst verheven, ze zijn bij de opnames heel nadrukkelijk niet aanwezig, terwijl ze er wel zijn. Verder raken ze nooit in paniek en blijven ze altijd rustig. Ik denk dat ze prettig gezelschap zijn in bijvoorbeeld een neerstortend vliegtuig. Van Egmond zou zich meteen neerleggen bij die situatie, misschien dat hij nog een selfie neemt voor een raampje en dat hij het passend vindt om de toestand samen te vatten in een grappige anekdote, terwijl Hillenius zelfs onder die omstandigheden desgewenst nog een kop koffie voor je gaat halen in de pantry.

Zelf zat ik een keer of tien op de barkruk in een uitzending van *Voetbal Inside*, en een keer aan tafel, en iedere keer weer verbaasde ik me bij binnenkomst aan het totale gebrek aan enthousiasme en de lusteloosheid achter de schermen. Alsof we in de wachtkamer van de tandarts op een wortelkanaalbehandeling zaten te wachten. Die ongezelligheid sprak me erg aan.

Meestal stond Johan Derksen voor de televisie te kijken naar niets in het bijzonder, kakelde René van der Gijp wat voor zich uit en lag Jan Boskamp op een bank. Een opgestoken

hand was al een heel joviale begroeting. Van Egmond vertelde me later dat hij zich het meest amuseerde om gasten die in die kleedkamer grappig gingen doen.

‘Dat werkt in dat gezelschap erg averechts.’

Hillenius deed een kamer verderop vaak nog manhaftige pogingen om gespreksleider Wilfred Genee, die gewoontegetroouw pas vlak voor de uitzending binnenkomt, bij te praten over de gespreksonderwerpen van die avond. Papieren in de hand, druk gebarend, duidelijk articulerend, klemtonen leggend, terwijl Genee ondertussen met een hand iets uit de drop-pot viste.

Als ik vroeg wat ik die avond eigenlijk kwam doen, zei Hillenius bijvoorbeeld: ‘Genee geeft je wel een voorzet, of niet. Het wordt een wat aparte uitzending, denk ik zo, de mannen zijn heel erg bezig met alle media-aandacht voor hun eigen uitspraken over Humberto Tan.’

Ander gedoe dat speelde bij afleveringen waarbij ik te gast was: lachen om misbruikslachtoffer Jelle Brandt Corstius, de Zilveren TV-Ster voor Wilfred Genee, bezorgdheid om de gezondheid van Jan Boskamp, de vagina van Loretta Schrijver, de huidskleur van Sylvana Simons, een beledigde RTL-directie, de ophef rond Renate van der Gijp en daar bovenop dan ook nog wat onderlinge spanningen, er was kortom altijd wel iemand beledigd of boos.

Jan Hillenius leerde ik bij al die uitslaande brandjes kennen als een brandweerman die met een te korte brandslang naar de vlammen staat te kijken en iedereen adviseert om het vooral

niet erger te maken door olie op het vuur te gooien.

‘Jongens, een beetje rustig, hè? Even niet weer daarover, dat hebben we nou wel afgehandeld.’

Na afloop, als het allemaal toch weer totaal anders was gelopen dan gepland, haastte hij zich soms naar de trein. Ik stelde me dan altijd voor dat hij thuis iedereen ervan langs gaf met een hondenriem, maar dat is niet zo: hij leeft net als Van Egmond een heel normaal leven. Behalve dan onder werktijd.

Marcel van Roosmalen

Het is een vrijdagavond in januari 2017 en over anderhalf uur begint de meest recalcitrante voetbaltalkshow van het noordelijk halfroond. In de verder nog lege kleedkamer waar Johan Derksen zich ophoudt, hangt een Siberische gevoelstemperatuur. Dat komt doordat een nieuwe, jonge redacteur zo onverstandig is geweest een brief van een onbekende afzender te komen brengen, net toen Derksen even languit op de bank lag om zijn ogen dicht te doen. Derksen werkt sinds zijn officiële pensionering zo hard dat hij kampt met een chronisch slaaptekort en grijpt elke mogelijkheid aan om even gestrekt te gaan. Maar nu is er dus die brief.

De mannen van *VI* ontvangen veel post op hun vaste stek in Hilversum. Ze gaan er verschillend mee om. Van der Gijp neemt vaak niet eens de moeite alle enveloppen direct open te maken. Iets mee naar huis nemen dat hem cadeau is gedaan komt helemaal zelden in hem op, waardoor de kasten op de redactie in de loop der jaren verstopt zijn geraakt door een berg naaktkalenders waar de gemiddelde benzinepomp jaloers op is.

Genee en Derksen nemen hun post iets serieuzer en lezen

wel altijd alles, ook al zijn het meestal pakketjes van onderne-
mende handelaren in onzinnige producten. Die sturen op goed
geluk iets op, doen er een ludieke brief bij en hopen dan dat
het een keer in het openingsfilmpje van het programma door
het beeld flitst. Vaak gebeurt dat ook, want Derksen is altijd
bereid iemand te helpen als hij dat kan en houdt zo ongeveer
alles omhoog wat hem per post wordt aangeboden.

Dit keer is het een eenvoudige brief waarvoor Derksen
wakker werd gemaakt. De envelop is kennelijk persoonlijk
in de bus gedaan, want op de plek waar normaal gesproken
postzegels zitten, zijn nu twee rode Douwe Egberts-zegels ge-
plakt. Bijna grommend zet hij zijn leesbril op. Wanneer hij
de envelop openscheurt, komt er een dubbelgevouwen A4'tje
tevoorschijn. De tekst bestaat uit één zin.

Er staat, in grote, zwarte viltstiftletters:

‘VOLGENS MIJ KOM JIJ UIT EEN NSB-FAMILIE!’

Hoofdschuddend verscheurt hij de brief. Als hoofdredacteur
van het weekblad *Voetbal International* was hij wel gewend
aan hate mail. ‘Meestal had ik al voor de ochtendkoffie drie-
honderd e-mails met doodsbedreigingen binnen,’ zegt hij daar
altijd over. Maar bij het tv-programma is het doorgaans alleen
maar fanmail die hij aantreft.

De meest spraakmakende voetbaltalkshow van de Neder-
landse tv blijft onverminderd populair voor een programma
dat zich in essentie nooit heeft aangepast aan de tijd. Het is al

jaren hetzelfde: veel te lang op een veel te ordinaire toon praten over voetbal, met veel te weinig bewegende beelden en veel te oude en veel te witte mannen in een veel te plat decor, op een veel te obscure zender. Maar het vaste publiek lijkt er desondanks geen genoeg van te krijgen. Vandaar dat Marco Louwerens, de zenderdirecteur van RTL 7, er achter de schermen alles aan doet om de hoofdrolspelers van de enige succesvolle RTL-talkshow een handtekening te laten zetten onder een verlengd contract. Hij wil zijn melkkoeien vastleggen voor twee extra seizoenen, voordat de concurrentie ze wegkaapt.

Maar voorlopig schiet het allemaal niet erg op.

* * *

De brief – de verstoring van zijn inhaalslaapje – en zijn inmiddels bijna chronische vermoeidheid: het maakt de stemming van Derksen er niet beter op en dat komt slecht uit, want er is al genoeg chagrijn achter de schermen van *Voetbal Inside*, nu de eerste interne clash van het seizoen zich alweer heeft voorgedaan.

De RTL-directie eist al een tijdje dat de heren van VI zich inzetten voor de met veel bombarie gelanceerde *Voetbal Inside*-app, als tegenprestatie voor de drieënhalve ton de man die elk jaar wordt overgemaakt. Maar Derksen weet helemaal niet wat een app precies is, behalve dan dat zoiets wordt gemaakt door ‘een stelletje snotneuzen en lichtgewichtjes die alleen maar willen scoren’ en Van der Gijp interesseert het

simpelweg niet. Dus weigeren ze vrijwel elke vorm van deelname, met het klassieke dreigement dat ze anders hun contract verscheuren.

Ook het vervolg is klassiek.

Er komt ruzie met de RTL-directie en er komt een Wiedergutmachungsgesprek, zoals altijd in een smakeloos wegrestaurant langs een snelweg, dit keer in Vianen.

Op de afgesproken tijd zitten Johan Derksen en Marco Louwerens daar een tijdje zwijgend tegenover elkaar. Van der Gijp arriveert traditiegetrouw als laatste. Hij draagt vandaag een afgeknipte spijkerbroek en een strohoedje. Het is een outfit die niet helemaal bij de stemming past, want Louwerens is humeurig. Hij heeft al zijn afspraken voor deze meeting moeten afzeggen terwijl hij diep in zijn hart weet dat het toch geen zin heeft en bovendien heeft hij wel iets anders aan zijn hoofd. Er zijn grotere problemen dan Derksen en Van der Gijp, die trouwens net wakker is. Ook dat helpt niet.

‘Oké mannen,’ zegt Louwerens, ‘even over ons programma.

De kijkcijfers lopen terug...’

Van der Gijp: ‘Nee, hoor.’

Louwerens: ‘Jawel, de kijkcijfers lopen wel terug, en dus...’

Van der Gijp: ‘Geloof ik niet.’

Louwerens: ‘Nou, René, er zitten bij RTL twintig man die dat dagelijks bestuderen, dus...’

Van der Gijp: ‘Ja? Nou, die snappen er dan niks van.’

Van der Gijp is al sinds zijn eerste jaren als tv-analist geobserveerd door kijkcijfers. Hij bestudeert ze elke ochtend zoals een bankier de aandelenbeurs en heeft zich daarom nu de status van kenner aangemeten. Hij pakt zijn leesbril en telefoon en gaat op zoek naar een paar grafieken die hij heeft opgeslagen. Het duurt lang voordat hij ze gevonden heeft. Louwerens trekt er een verveeld gezicht bij. Hij zit op hete kolen. Derksen kijkt stoïcijns in het niets.

‘Die kijkcijfers van RTL kloppen niet,’ zegt Van der Gijp. ‘Kan gewoon niet. Iedereen bij Nicky in de klas kijkt naar ons. En daarom is het ook zo’n gelul van RTL dat wij een jonger publiek moeten aanspreken, met apps en vlogs en weet ik veel. Heb je gezien hoe vaak onze filmpjes op YouTube of Dumpert worden aangeklikt? Dat is niet normaal meer, zoveel als dat is. Denk jij dat dat allemaal bejaarden zijn die dat doen?’

Er volgt lang gesteggel over kijkcijfers. Derksen houdt zich grotendeels afzijdig. Af en toe probeert hij te bemiddelen, maar onbedoeld gooit hij regelmatig met een losse opmerking nog wat olie op het vuur. Voordat de koffie is gearriveerd is de toon aan tafel al behoorlijk venijnig.

Louwerens: ‘René, de tijden van 900.000 kijkers zijn echt voorbij. Er moet op een andere manier geld worden verdiend. Met 600.000 mogen jullie tegenwoordig blij zijn.’

Dat laatste is tegen het zere been. Van der Gijp voelt zich door deze opmerking bijna beledigd. Van alle drie is hij degene die zich het meest verbonden voelt met het programma.

Van der Gijp: ‘Marco, joh, jij zit nu zeven jaar op die bank bij

onze uitzendingen, maar er is nog nooit één verstandig woord uit gekomen bij jou.... Echt niets, helemaal nul.'

Louwerens: 'Nou, wacht even...'

René: 'En dit is trouwens de laatste keer dat ik met jou over dit soort dingen praat. En al helemaal de laatste keer dat ik in mijn auto stap om met jou af te spreken. Rot op, zeg.'
'Oké, dus we zijn nu uitgepraat?', vraagt Marco. 'Is dat wat je zegt?'

Als er geen antwoord komt, staat hij op van tafel, knikt en verdwijnt dan richting uitgang en parkeerterrein.

De twee achtergebleven tv-coryfeeën kijken hem zwijgend na.

'Kinderachtig hoor, van Marcootje, om zo weg te lopen,' zegt Derksen na een tijdje.

'Ach joh, laat gaan,' zegt Van der Gijp, terwijl hij zijn strohoedje rechtzet. 'Zijn we in elk geval voor de file thuis, Johan. Is ook wel lekker, toch?'

Een paar weken later. Het is ergens halverwege een uitzending, en Johan Derksen heeft kennelijk weer eens zin om wat darters te beledigen. Dit keer heeft hij het op Michael van Gerwen voorzien.

Na afloop van zijn tirade ontstaat er op social media traditiegetrouw ophef over zijn opmerkingen. Desondanks duurt het even voordat Marcootje er ook van hoort, want hij zat in

een lange vergadering in Luxemburg. Vanaf de luchthaven belt hij ongerust naar Derksen. Het rommelt binnen RTL. De kijkcijfers vallen tegen, zijn beste vriend Erland Galjaard komt steeds meer onder druk te staan, paradepaardje Humberto Tan staat steeds vaker in de *Privé* dan in de Kijkcijfer Top 25, en de reclame-inkomsten vallen ook tegen. Het laatste dat hij er nu bij wil hebben, is een ordinaire ruzie tussen voetbalanalisten en darters. Zij zijn de enigen naar wie wordt gekeken op zijn zender.

‘Johan, je snapt toch zelf ook wel dat dit een beetje te ver ging?’

‘Te ver? Nou, nee.’

‘Ja maar, je kunt Michael van Gerwen toch niet vergelijken met iemand die het downsyndroom heeft? Op onze eigen zender nog wel?’

‘Nee, nee, maar ik bedoelde ook niet die Van Gerwen....’

‘Nou, ik ben niet gek. Ik heb het teruggekeken en je zei heel duidelijk: “Van Gerwen”.’

‘Jawel, maar ik bedoelde natuurlijk: alle darters.’

Zoals altijd wordt er afgesproken dat in de volgende uitzending op een ludieke wijze zal worden teruggekomen op het voorval, om de ergste kou uit de lucht te halen. In de praktijk wordt het daardoor meestal nog erger, maar het is het nu eenmaal het enige wapen dat Louwerens heeft. Ditmaal wordt Co Stompé opgetrommeld, of Koos Tompé, zoals-ie altijd door

Van der Gijp wordt genoemd. De bedoeling is dat hij gaat darten met een bord waarop de afbeelding van Johan Derksen is geplakt. Het filmpje heeft een hoog Benny Hill-gehalte maar wordt desondanks een hit op social media.

Om nog eens te benadrukken dat er niets ernstigs aan de hand is, wordt Koos Tompé ook nog als een soort Henry Kissinger van de dartwereld richting de kleedkamer van VI gestuurd. De bedoeling is dat de camera's daar gaan vastleggen hoe hij de mannen de hand schudt.

'Koos!', roept Van der Gijp, wanneer de darter schoorvoetend binnenkomt.

Stompé geeft zoals afgesproken iedereen een hand. Eerst Van der Gijp, dan Derksen, dan Genee, dan Kraay, dan vaste visagiste Wieke en dan per ongeluk in alle commotie ook Van der Gijp weer.

'Zie je nou wel dat je het syndroom van Down hebt!', zegt Van der Gijp, 'je hebt me net al een hand gegeven, man!'

De app en alle andere online avonturen blijven problemen geven. Nu heeft een jonge medewerker in al zijn enthousiasme een filmpje online gezet waarop is te zien hoe Johan Derksen een wat houderige poging doet het drumstel van Danny Vera's band te bespelen. Hoewel hij zegt nooit naar 'die kut-app' te kijken omdat hij 'niet eens weet hoe die werkt', meldt hij zich binnen het uur telefonisch bij de redactie en eist op hoge toon

en met de gebruikelijke argumenten ('ik ben geen circusaapje') dat het filmpje direct wordt verwijderd. Dat gebeurt ook.

Het is vrij ongebruikelijk dat Derksen belt wanneer hem iets niet bevalt. Meestal vuurt hij een vlammeende e-mail af. Het zijn altijd klassieke teksten die hij vanuit zijn huis richting de in zijn ogen 'hopeloos falende' redactie en leiding van RTL zendt. De berichten van Derksen slaan in eerste instantie in als een bom, maar gaandeweg krijgen ze een cultstatus onder een deel van de geadresseerden, omdat die weten dat elke digitale vermaning die hen vanuit huize Derksen bereikt vrijwel altijd zonder gevolgen blijft en voor de afzender eigenlijk niet meer is dan een manier om wat stoom af te blazen. Iedereen weet inmiddels: Derksen dreigt standaard met een voortijdig vertrek bij het programma, maar blijft uiteindelijk altijd gewoon zitten.

Toch blijven het verbazingwekkende zinnen die hij produceert en opstuurt, soms naar individuele redacteuren, soms naar de complete redactie. De toon waarop hij zijn irritatie uit over de app, de site, de redactie zelf, de leidinggevenden bij RTL en verder over iedereen die hem de voorgaande week op de zenuwen heeft gewerkt, is zó hard en zó persoonlijk dat ze bijna een gebundelde bloemlezing rechtvaardigen. Op zijn meest geïnspireerde momenten schrijft Derksen in zijn brandmails dit soort alinea's:

'Daarom kom ik tot de conclusie, dat het programma wordt gerund door pseudo-leiders die voortdurend hun

verontschuldigen aanbieden, maar blijven blunderen. De structurele ergernis wint het momenteel van mijn ambitie en passie er een leuk programma van te maken. Ik heb zelfs de hoop op betere tijden opgegeven.'

en:

'Jullie moeten je schamen. Jullie hebben nooit een bijdrage van enige betekenis geleverd, maar krijgen wel alle ruimte er een puinhoop van te maken. Ik voel me een figurant in een circusvoorstelling van wat anonieme wijsneuzen achter de schermen. Ik begin me steeds onbehaaglijker te voelen aan die tafel waaraan ik toch al ruim twintig jaar zit.'

en:

'Het item dat werd vertoond in de derde helft, was ook weer weerzinwekkend slecht. Er komt een dag dat ik wegloop van tafel en nooit meer terugkeer.'

en:

'Het stoort me mateloos dat mensen die geen enkele bijdrage hebben geleverd aan het succes van VI er nu een circusvoorstelling van willen maken. Jij zou die uitvinders bij ons uit de buurt moeten houden. Daar is echter

geen sprake van. Daardoor pas ik niet meer in het format. Ik dien mijn tijd uit als professional.'

en:

'Het is overigens ook treurig, dat de RTL-leiding dit allemaal toestaat. Jij weigert je fouten te herstellen. Misschien moet je eens nadenken in het belang van dit programma zelf terug te treden. Dit is niet persoonlijk bedoeld, sans rancune, maar ik had en heb geen enkel vertrouwen in je.'

Dit keer is Derksen geïrriteerd geraakt omdat er weer allerlei nieuwe rubrieken aan hem zijn voorgesteld waar hij helemaal geen brood in ziet. Op een middag gaat hij dus achter zijn computer zitten, steekt een sigaar aan en stuurt onder meer dit naar Marco Louwerens, zijn directeur. De ergenis druipt ervan af.

Wilfred, Gijp en ik hebben dat programma groot gemaakt, Voetbal Inside is ons geestelijk eigendom. Wij zijn zo kleurrijk, dat gekke/leuke rubrieken meteen averechts werken. Verder vind ik het onbegrijpelijk, dat allerlei figuren achter onze rug om nieuwe dingen bedenken, waar we mee worden geconfronteerd in de uitzending. De kijkers willen ons over voetbal horen oren, niemand stemt af op Voetbal Inside voor die goedkope ongein.